

vlastitog fašizma i njegovih žrtava Jevreja. Pariski politikolog E. Traverzo je u trockističkom časopisu "Avanti" knjigu ocenio kao oštru, pomalo satiričnu, polemičku i ubedljivi kritiku, ali ne i dovoljno opreznu u oceni svih strana osetljive problematike. Rizikovao je mnoge nespornosti. Izložio se riziku da mu knjiga bude pogrešno shvaćena i odbačena kao anticionistička brošura, što bi bilo nepravедno (Traverso 2000). Odgovarajući kritičarima Finkelštajn je pomenuo da nije sporno kada se holokaust pojavio u američkom životu, nego zašto? Strah od demonizacije Izraela posle juna 1967. podstakao je val jevrejskih sećanja na holokaust. Sve do junskog trijumfnog rata 1967. Izrael je otežavao integraciju američkih Jevreja jer je pružao institucionalni oslonac optužbi o podeljenoj lojalnosti Jevreja između SAD i Izraela. Od tada u SAD važi geslo da Jevreji brane zapadnu civilizaciju od "zaostalih arapskih hordi", pa ih treba podržati. Tek tada su, slažu se Novik i Finkelštajn, američki Jevreji otkrili Izrael, tj. onda kada i američka spoljna politika. Septembra 1968. Kongresna biblioteka u Vašingtonu otvorila je novu katalogsku kategoriju "Holokaust jevrejski 1939-45" za materijal koji je ranije bio kategorisan u rubrici "Svetski rat 1939-45". Finkelštajn ide korak dalje upozoravajući da ako SAD napuste Izrael, napustiće ga i američki Jevreji. Ne manje zbunjenosti bilo je oko toga kako jedan levičar može braniti švajcarske banke. Finkelštajn je odgovarao da štiti integritet istorijske istine i svetinju jevrejskog stradanja, a da optužuje korupciju istorije i sećanja u Holokaust industriji u službi reketa. Izričito je odbacio prigovore da njegova knjiga širi antisemitizam, tvrdeći da to radi Holokaust industrija. Npr. advokati žrtava holokausta u Švajcarskoj naplaćuju 600 dolara po času, a svetski jevrejski kongres saopštio je da se planira skupljanje 9 biliona dolara od odštete žrtava, koji će tobože "pripasti jevrejskom narodu kao celini" (Finkelstein 2000 a). Zato je eksploatacija jevrejskog stradanja i nazvana šoah biznis.

Ocena političke uloge knjige bila je manje homogena od osporavanja Finkelštajnovе kritike komercijalizma. Nemačke i američke perspektive bile su drugačije. To što nemačka levoliberalna kritika holokausta nije spojiva sa kritikom holokaust ideologije u SAD, pokazuje kako isti događaj može u različitim sredinama biti na različite načine politiziran i instrumentalizovan. U SAD je holokaust lako postao zbirna patetična oznaka za sve veće masakre u svetu (slično pojmu totalitarizam), otuda što su Jevreji uspešno asimilovani u američku kulturu, sekularizovani i, što je opet paradoksalno, zato što nije bilo javnog antisemitizma koji bi spoljnim pritiskom stabilizovao jevrejski kolektivni identitet. Zato je tek od kraja 1960-ih došlo do zaokreta ka agresivnoj "kulturi žrtve", koja ističe moralnopolitički status jedne grupe preko njenog ideološkog statusa žrtve. Termin je vrlo brzo postao sinonim svakog organizovanog ubijanja, nova stigma. Bilo je čak i "katoliciziranja" holokausta. Suočiti se sa holokaustom za Amerikance jeste sve drugo samo ne nelagoda i ne staje ih ništa "osim par jeftinih suza". Osim toga holokaust jača svest da mi Amerikanci takve zločine nismo mogli ni zamisliti, akamoli poćiniti. M. Nimoler (Niemoller) je rekao: "Kada su nacisti odveli komuniste ćutao sam jer nisam bio komunista. Kada su odveli socijaldemokrate, ćutao sam, jer nisam bio socijaldemokrata. Kada su sindikalce odveli, ćutao sam, jer nisam bio sindikalac. Kada su Jevreje odveli ćutao sam jer nisam bio Jevrej. Kada su mene odveli više nije bilo nikoga da protestvuje". Holokaust muzej u Vašingtonu citira ovu izreku i opominje posetioce izostavljajući iz nje deo o komunistima. Pominjanje komunista kao žrtava ugrozilo bi antitotalitarnu svest. U američkoj viziji holokausta nema mesta za Hitlerov antikomunizam. Prikriven je i neveseli detalj da su najpre sistematski ubijani ometeni u razvoju, a da je "Zakon o sprećavanju nasledno bolesnog potomstva" nacizam preuzeo upravo iz SAD (Klein 2001).